

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.116 van 5 januari 2012
in de zaak A. 197.889/XIV-32.506**

In zake :   XXX
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door
                  advocaat Linda Luytens
                  kantoor houdend te 1090 Brussel
                  Lakenselaan 53
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1.   Het cassatieberoep, ingesteld op 7 oktober 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 47.952 van 9 september 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2.   Bij beschikking nr. 6222 van 17 november 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Linda Luytens, die de verzoeker bijstaat, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Ingevolge een aanvraag tot vestiging in functie van zijn toenmalige Nederlandse echtgenote van 2 oktober 1995, is aan de verzoeker op 3 april 1996 een identiteitskaart voor vreemdelingen gegeven. Deze is op 28 januari 2009 omgezet in een C-kaart.

Op 20 januari 2009 vragen de kinderen van de verzoeker een visum voor gezinshereniging aan. Uit die aanvraag blijkt dat de verzoeker bij het aangaan van zijn huwelijk met de hierboven genoemde Nederlandse vrouw nog met een Pakistaanse vrouw was gehuwd.

Op grond van die elementen beslist de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 19 april 2010 in hoofde van de verzoeker tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker stelt tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 9 september 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 20 en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 38 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing ten onrechte bevestigt dat verzoeker dient beschouwd te worden als een burger van de Unie of zijn familielid zodat artikel 42 septies wel degelijk op hem van toepassing is.

Terwijl verzoeker dit betwist zodat hij een verkeerde toepassing van de wet aanklaagt.

Terwijl het immers zo is dat de gevestigde vreemdeling onder toepassing van artikel 20 ev van de Vreemdelingenwet valt. Terwijl een beslissing van uitwijzing immers volgens hoger vermelde artikels slechts zeer uitzonderlijk kan genomen worden ingeval van ERNSTIGE aanslag op de openbare orde EN na advies voor Vreemdelingen.

Terwijl verzoeker voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, precies door het uitreiken van de C kaart op 28/1/2009 aan verzoeker, ZELF erkent dat deze laatste niet langer als EU burger of familielid ervan wordt beschouwd.

Terwijl immers overeenkomstig de bijlage 7 van het KB van 8/10/1981 de elektronische kaart C de titel draagt "identiteitskaart voor vreemdeling", daar waar de kaarten E of E+ burgers van de Unie betreffen en kaarten F of F+ de familieleden van de burgers van de Unie betreffen (zie ook stuk 2).

Terwijl duidelijk uit de wet blijkt alsook uit de instructies van de Staatssecretaris dd 22 december 2008 dat de gele kaart die een vermelding droeg van "familielid van een Burger van de Unie" ingewisseld moest worden tegen een F+ kaart zelfs indien hij feitelijk niet langer beantwoordde aan de definitie van familielid.

Daarentegen werd de kaart C enkel afgeleverd aan de vreemdeling die geen lid is van de Unie en die zijn gele kaart niet heeft verkregen in het kader van een gezinshereniging en niet meer kan beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie;

Immers kan verzoeker wel degelijk de vestiging bekomen hebben na een verblijf van meer dan vijf jaar ononderbroken verblijf, zoals voorzien in artikel 15 van de Vreemdelingenwet. Minstens dient dit a contrario afgeleid te worden uit de kaart C die hij in zijn bezit had op het ogenblik van de beslissing van de Staatssecretaris.

Terwijl dus overduidelijk is dat verzoeker door verweerster zelf niet langer als familielid van een burger van de unie werd beschouwd toen zij hem in het bezit stelde van de C kaart. Dat zijn laatste verblijfstitel manifest niet meer rechtstreeks voortvloeyde uit zijn huwelijk met een Nederlandse onderdaan, maar wel uit zijn lang verblijf in België(vestiging).

Terwijl de verwijzing naar artikel 38 tweede lid van het KB van 7/5/2008 door verzoeker niet wordt begrepen gelet op het niet bestaan van dit artikel , behoudens dwaling in zijnen hoofde.

Terwijl in dit geval manifest de verkeerde wettelijke basis werd vermeld. In zoverre is het middel dan ook duidelijk.

In ondergeschikte orde,

Voor zover de Raad van state het eerste middel ongegrond verklaard, quod non, en zou oordelen dat verzoeker op het ogenblik van de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht onder toepassing van artikel 42 septies diende te vallen.”.

5. In de memorie van wederantwoord bevestigt de verzoeker het middel. Hij merkt nog op dat artikel 38 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit over de “begunstigde van het duurzaam verblijfsrecht” gaat en dus zeker niet op hem van toepassing is. Al heeft de verzoeker de vestiging als familielid van een burger van de Unie bekomen, de administratie heeft hem door de afgifte van de C-kaart nadien een ander statuut gegeven.

De verzoeker betwist ook de interpretatie van het gezag van gewijsde. Dat heeft betrekking op de feiten en de rechtsgevolgen die de rechter daaraan vastknoopt, doch niet op het rechtsstatuut zoals het in de wet is vastgelegd en waarover de rechter geen appreciatiebevoegdheid heeft. Het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 maart 2010 is in het voordeel van de verzoeker uitgesproken zodat hij er geen belang bij had om cassatieberoep aan te tekenen en rechtzetting van een of andere overweging te vragen.

Ten slotte gaat de verzoeker niet akkoord met de redenering van de verwerende partij dat zij in al haar beslissingen van een onjuiste rechtstoestand zou moeten uitgaan omwille van een verkeerde kwalificatie door de rechter.

Beoordeling

6.1. De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen met het bestreden arrest zou zijn geschonden. Bovendien is deze wet niet van toepassing op juridictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Artikel 38, tweede lid, van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bestaat wel degelijk en luidt als volgt:

“De vreemdeling die in het bezit is van een document overeenkomstig het model van bijlage 7, dat afgeleverd werd voor de inwerkingtreding van onderhavig besluit, hetzij volgens huidig model, hetzij volgens het model zoals dit bestond voor de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 27 april 2007, en die aantoont dat hij:

1° zijn verblijfsrecht heeft verkregen in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een Belg; en

2° nog steeds familielid is van een burger van de Unie of van een Belg, of die op het moment van het overlijden van de burger van de Unie of van de Belg een familielid van deze was, wordt beschouwd als begunstigde van het duurzaam verblijfsrecht.”.

Waar de verzoeker voorhoudt dat deze bepaling niet zou bestaan, faalt het eerste middel naar recht.

6.3. Evenals voor de eerste rechter, voert de verzoeker aan dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet ten onrechte werd toegepast omdat hij door de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen onder de vorm van een C-kaart als een gevestigde vreemdeling zou moeten worden beschouwd en hij aldus onder toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet zou vallen.

Voor zover de verzoeker inderdaad als een gevestigde vreemdeling zou moeten worden beschouwd, bepaalt artikel 20, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft

geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”.

Deze bepaling heeft betrekking op de situatie van de tot vestiging gemachtigde vreemdeling die als dusdanig de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad.

In de huidige zaak gaat het echter om een vreemdeling die zijn verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en nadien zijn C-kaart van gevestigde vreemdeling heeft gekregen op basis van een huwelijk met een burger van de Unie, terwijl hij nog met een Pakistaanse vrouw was gehuwd en dat huwelijk heeft verzwegen. Wanneer het verblijfsrecht en de daarop volgende vestiging en C-kaart het resultaat van bedrog zijn, kan wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven in plaats van een koninklijk besluit tot uitzetting. De afgifte van deze of gene verblijfskaart heeft immers een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.

In concreto werd in de aanvankelijk bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker op 20 januari 2009 drie visumaanvragen voor gezinshereniging van drie kinderen in functie van de verzoeker zelf heeft aangevraagd, dat hij op 30 juni 1985 met I.B., de moeder van de drie kinderen, was gehuwd, dat dit huwelijk nooit ontbonden werd, dat de verzoeker in 1990 is gehuwd met B.B., van wie hij in 1992 is gescheiden om in 1993 te huwen met J.A., dat deze laatste twee huwelijken bigaam waren, dat de verzoeker zijn eerste huwelijk verborgen had gehouden om nadien nogmaals in Nederland te kunnen huwen en dat de Nederlandse autoriteiten, indien zij kennis hadden gehad van het huwelijk met I.B., niet hadden toegestaan dat de verzoeker nogmaals huwde, vermits bigamie door het Nederlands burgerlijk recht niet wordt toegestaan. Er wordt besloten dat “het recht op vestiging dat betrokkene (...) geniet rechtstreeks voortvloeit uit zijn huwelijk met een Nederlandse onderdane dat het gevolg is van fraude (...)” en dat het recht op vestiging derhalve dient te worden “ingetrokken”.

Wat betreft de kritiek van de verzoeker op de voorgehouden onterechte toepassing van artikel 42septies in plaats van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, wordt in het bestreden arrest het volgende geoordeeld:

“Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een amalgaam maakt van verschillende begrippen, maar gaat hiermee voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing duidelijk bepaalt dat zijn vestigingsrecht in België gebaseerd is op een huwelijk met een Nederlandse onderdane dat het gevolg is van fraude, namelijk het verborgen houden voor de Nederlandse autoriteiten van zijn nog niet ontbonden eerste huwelijk met mevrouw I.B. Het gegeven dat in fine van de bestreden beslissing toegevoegd wordt dat het toekennen van dit vestigingsrecht het gevolg is van fraude, de Belgische openbare orde raakt en dat het vestigingsrecht moet ‘ingetrokken’ worden, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde fraude die conform artikel 42septies van de Vreemdelingenwet een grondslag kan vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht, wat conform de titulatuur van de bestreden beslissing, duidelijk de bedoeling is van de gemachtigde van de staatssecretaris.”.

Hierboven is reeds gesteld dat in geval van fraude bij het verkrijgen van het verblijfsrecht ook aan een tot vestiging gemachtigde vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven, los van de vereiste van een koninklijk besluit tot uitzetting in geval van toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Aldus is noch artikel 20 noch artikel 42septies van de Vreemdelingenwet met het bestreden arrest geschonden. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel” en de manifeste appreciatiefout. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat ten onrechte stelt dat fraude en of onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verblijfsrecht - van de burger van de unie of van zijn familieleden-

Doordat de fraude niet benoemd werd; dat de bestreden beslissing blijft herhalen dat verzoeker heeft toegegeven dat hij voor de Nederlandse autoriteiten verborgen heeft gehouden dat zijne eerste huwelijk in Pakistan niet ontbonden was door echtscheiding.

Terwijl nogmaals moet herhaald worden dat allereerst een verblijfsrecht dat verzoeker niet bezit evenmin kan ingetrokken worden; het verblijfsrecht van de burger van de Unie kan bezwaarlijk worden ingetrokken, indien men dit niet bezit (zie hierboven eerste middel)

Hoe dan ook, wat de zogeheten fraude betreft

terwijl verzoeker in het kader van deze procedure en als gevolg met de confrontatie hieromtrent steeds heeft toegegeven dat zijn eerste huwelijk niet ontbonden was door echtscheiding op het ogenblik van zijn huwelijk met J.A., doch nergens erkent heeft dat hij dit heeft verborgen gehouden, temeer daar hijzelf zich niet meer herinnert hoe hij destijds in het huwelijk is getreden in Nederland; hij herinnert zich niets omtrent het mogelijks verborgen houden van enige informatie.

Terwijl het begrip fraude geen duidelijke wettelijke definitie kent maar dat in Van Dale verwezen wordt naar bedrog; dat inderdaad minstens een kwaad opzet vereist is.

Terwijl verweerster als feit aanneemt op basis van een constructie achteraf wat echter niet op basis van het administratief dossier kan nagegaan worden. Terwijl minstens moet aangetoond worden op welke wijze verzoeker deze of gene informatie bewust (met opzet) zou verborgen gehouden hebben om zijn verblijfsrecht in België te bekomen.

Terwijl de fraude en/of het "gebruik" van onwettige middelen minstens vereist dat er een actieve en intentionele actieve handeling werd gesteld; dat het daarom zaak is dat deze duidelijk zou aangewezen worden in het administratief dossier en dat men zich niet kan verschuilen achter een "constructie achteraf".

Dat hoe dan ook verzoeker voorhoudt dat hij zeker bij het bekomen van zijn verblijfsrecht in België geen fraude kan gebruikt hebben aangezien men hem zijn huwelijksakte met een Nederlandse onderdaan heeft gevraagd en dit document authentiek was en erkend werd. Dat artikel 42 septies duidelijk vereist dat die fraude gebruikt werd en doorslaggevend was bij het erkennen van het verblijfsrecht; dat men zeker niet kan verwijzen naar indirecte fraude, dewelke trouwens niet benoemd wordt.

Dat verzoeker geenszins enige list/bedrog/fraude diende aan te wenden, laat staan heeft aangewend om zijn verblijfsrecht te bekomen.

Dat het huwelijk met J.A. hoe dan ook niet werd aangegaan met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht maar dat dat er wel een gevolg van is geweest.

Terwijl de bestreden beslissing blijft herhalen dat het huwelijk niet zou afgesloten geweest zijn, mocht men in Nederland geweten hebben dat verzoeker nog gehuwd was in Pakistan maar dat zij ook voorbijgaat aan de andere mogelijkheid namelijk dat verzoeker eerder zou gescheiden zijn, mocht hij geweten hebben dat dit zo ernstig was dat het in de weg stond aan zijn huwelijk in Nederland en zijn verblijfsrecht aldaar of hier.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat

Het gegeven dat in fine van de bestreden beslissing toegevoegd wordt dat het toekennen van dit vestigingsrecht het gevolg is van fraude, de Belgische openbare orde raakt en dat het vestigingsrecht moet "ingetrokken" worden, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde fraude die conform artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet een grondslag kan vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht, wat conform de titulatuur van de bestreden beslissing, duidelijk de bedoeling is van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Terwijl het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om achteraf in het arrest een correcte motivering te vinden voor de beslissing

van de Staatssecretaris doch dat vereist is dat in die beslissing zelf correct gemotiveerd werd.

Terwijl de beslissing van de Staatssecretaris artikel 42septies inriep maar in de motivering besloot dat het recht op vestiging NIET wordt ingetrokken omwille van fraude maar wel OMDAT HET TOEKENNEN VAN HET RECHT OP VEST/GING DE BELGISCHE OPENBARE ORDE SCHENDT. Verweerster gebruikt zelf in haar memorie het begrip "ernstige aanslag op de openbare orde" als motief voor de intrekking van het verblijf, maar de rechtsregel die ingeroepen werd is dus manifest niet correct ...

Terwijl hoe dan ook geen actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde bestaat, laat staan kan aangewezen worden.

Doordat de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout begaat door te stellen dat :

Waar verzoeker opwerpt "Dat bovendien de aldus verstreken tijd ook veronderstelt dat de Belgische overheid dit in rekening moet brengen en niet na 15 jaar met een vermeende fraude het dossier afsluit. " gaat hij eraan voorbij dat zijn fraude slechts aan het licht kwam op het ogenblik dat zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk een visum gezinshereniging aanvroegen (cfr. punt 1.3.), namelijk op 20 januari 2009. Het gegeven dat dit vastgesteld wordt vijftien jaar nadat verzoekers vestigingsrecht erkend werd, is aan verzoeker te wijten, aangezien hij zijn bigaam huwelijk zowel voor de Nederlandse als de Belgische autoriteiten jarenlang verborgen hield. Dit kan de gemachtigde van de staatssecretaris bezwaarlijk ten kwade geduid worden. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden wanneer zij in haar nota stelt: "Wanneer verzoeker zich dan beroept op zijn langdurig verblijf, is dat geenszins aanvaardbaar, nu verzoeker zich zelf in deze toestand gebracht heeft en hij geen voordeel kan halen uit het feit dat hij jarenlang zijn frauduleus handelen heeft verzwegen."

Terwijl zelfs de vaststelling dat de fraude pas 15 jaar later aan het licht is gekomen de Staatssecretaris niet ontslaat van zijn verplichting om bij het nemen van zijn beslissing een belangenafweging te maken en hij zich niet kan verschuilen achter de loutere vaststelling dat hij niet eerder op de hoogte was van de fraude en het daarom niet aanvaardbaar is dat hij zich ook maar op enige wijze op deze lange verblijfsduur beroept;

dat dit manifest onredelijk is en bovendien een schending uitmaakt van het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsverplichting.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat :

maar de Raad ziet niet in in welke mate het verschaffen van "inlichtingen (...) over de verschillende huwelijksdossiers die verzoeker in Nederland zou ingediend hebben", toegevoegde waarde heeft ten opzichte van de vastgestelde bigamie of hieraan afbreuk zou gedaan hebben, minstens maakt verzoeker dit niet duidelijk.

Terwijl dit hoegenaamd essentieel is aangezien bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenzaken, en ook van de Raad van State, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen."

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omwille van fraude bij het verkrijgen van zijn verblijfstitel, kan naar de behandeling van het eerste middel worden verwezen.

De verzoeker betwist dat hij fraude heeft willen plegen en zet uiteen dat zijn huwelijk met de Nederlandse onderdane J.A. niet het verkrijgen van een verblijfsrecht tot doel zou hebben gehad. Hiermee stelt hij echter een andere beoordeling van de grond van de zaak voor, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermog in de beoordeling van de feiten te treden. Noch de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat “het gegeven dat in fine van de bestreden beslissing toegevoegd wordt dat het toekennen van dit vestigingsrecht het gevolg is van fraude, de Belgische openbare orde raakt en dat het vestigingsrecht moet worden ‘ingetrokken’, geen afbreuk (doet) aan de in de bestreden beslissing vastgestelde fraude die conform artikel 42septies van de Vreemdelingenwet een grondslag kan vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht”. Anders dan de verzoeker thans voorhoudt, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen eigen motivering in de plaats van de motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij stelt daarmee slechts vast dat de zinsnede “het vestigingsrecht moet worden ingetrokken” in die beslissing op overtollige wijze wordt vermeld en geen afbreuk doet aan de vastgestelde fraude, zoals vereist voor de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, waarnaar in die beslissing eveneens wordt verwezen. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de redelijke termijn, de onvolledigheid van motieven en van artikel 8

van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (EVRM) Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan verzoekers verblijfsrecht aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat verzoekers belangen niet opwegen tegen de vastgestelde door hem begane fraude. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en is door de Vreemdelingenwet voorzien. De verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Verzoeker toont met zijn uitgebreid betoog aangaande de elementen die zijn situatie kenmerken en zijn betoog dat hij in de privésfeer "steeds open kaart gespeeld heeft" en dat iedereen in de privésfeer op de hoogte was van het feit "dat zijn huwelijk met I.B. niet ontbonden werd" niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing besloten is, strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen zijn belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de belangen van de Belgische Staat (cfr. RvS 12 januari 2005, nr. 139 107). Gelet op het gestelde in de punten 2.24. en 2.25. kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn geschonden werden doordat de bestreden beslissing na 15 jaar verblijf in het Rijk getroffen wordt. Verzoeker kan evenmin dienstig voorhouden dat het onstandvastig van het bestuur en dus strijdig met het rechtzekerheidsbeginsel zou zijn om na 15 jaar verblijf in het Rijk verzoekers verblijf te beëindigen indien er fraude aan het licht komt. Voor de overige kritiek wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Terwijl het in elk geval en manifest duidelijk is voor elk redelijk persoon die kennis neemt van deze beslissing dat de beginselen van behoorlijk bestuur en het beginsel van de redelijke termijn radicaal geschonden worden door op een dergelijke wijze een einde te maken aan een vestigingsrecht met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl de noodzaak om een einde te stel/en aan het verblijfsrecht/vestigingsrecht dat fraudeleus zou bekomen zijn, in geen geval kan primeren op de verplichting om na te gaan en af te wegen of de beslissing en de gevolgen van de uitvoering ervan niet van aard zijn om een schending uit te maken van de algemene rechtsbeginselen en/of van een erkend mensenrecht met directe werking in ons intern recht.

Dat de overheid moet rekening houden met alle gegevens van de zaak en meer bepaald de duur van het verblijf van verzoeker, zijn integratie en zijn economische activiteiten, alsook zijn privé en professionele belangen. Dat al deze belangen moeten afgewogen worden alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen;

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat beperkingen van grondrechten via concrete nationale wetten mogelijk strijdig zijn met het vereiste van "noodzakelijk in een democratische samenleving" omdat dit niet kan worden herleid tot wat de vertegenwoordigers van het volk nodig hebben gevonden voor de democratische samenleving; Het Hof kan formeel democratische wetten als niet nodig in een democratische samenleving kwalificeren.

Zo ook dient in elk geval de belangenafweging te worden gemaakt en daarbij dient ook de overheid deze ultieme regel "noodzakelijk zijn in een

democratische samenleving" te toetsen. Dat het aangewezen is dat de overheid met al deze elementen moest rekening houden en dat zij dan wel MOEST tot de conclusie komen dat de inperking van het recht van verzoeker manifest niet noodzakelijk is in een democratische samenleving om de openbare orde te beschermen.

Terwijl het arrest op generlei wijze ingaat op de proportionele toets welke de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten maken. Dat verzoeker opmerkt dat de raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toepassing van art. 8 EVRM de facto ondergeschikt maakt aan de toepassing van de Vreemdelingenwet.

Dat onmogelijk ingezien kan worden welk belang bestaat in hoofde van de Belgische Staat om deze wijze heel het privé en professioneel leven van verzoeker onmogelijk te maken.

Dat zij op geen enkele wijze rekening houdt met de gevolgen van haar beslissing voor verzoeker maar zich schuilt achter een volkomen abstracte en hypothetische bescherming van openbare orde; Dat dit niet het geval is maar dat zij verzoeker gewoonweg afstraft.

Dat art. 8 EVRM derhalve geschonden is.”.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

12. De door de verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het derde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

Volgens de verzoeker zou in het bestreden arrest niet zijn ingegaan op de door die verdragsbepaling vastgestelde vereiste van afweging tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds de betrokkene, hoewel hij dit voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat de “verzoeker (...) met zijn uitgebreid betoog aangaande de elementen die zijn situatie kenmerken en zijn betoog dat hij in de privésfeer ‘steeds open kaart gespeeld heeft’ en dat iedereen in de privésfeer op de hoogte was van het feit ‘dat zijn huwelijk met I.B. niet ontbonden werd’, niet aan(toont) dat de afweging die in de bestreden beslissing besloten is, strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen zijn belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de belangen van de Belgische Staat (...).” Daarmee gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk na of en motiveert hij ook waarom aan de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging is voldaan. Het derde middel is in die mate ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoeker werpt in een vierde middel machtsafwending en de schending van het vertrouwensbeginsel en van artikel 18 van het EVRM op. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker volhardt in zijn middel dat van openbare orde is en legt dit opnieuw voor aan de Raad van State.

Doordat men zich niet - minstens van de schijn- kan ontdoen dat het werkelijke nagestreefde doel van de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht niet zozeer de aangehaalde doelstelling is, namelijk het bewaren van de openbare orde (???) maar vooral het kunnen weigeren van de eerder ingediende visumaanvragen gezinshereniging.

Aangezien immers in het middel ontwikkeld in het ingestelde beroep dd 30/412009, afgesloten met het arrest nr. 30010 (zonder voorwerp) het volgende werd gesteld

"Tegenpartij roept dan ook het algemeen rechtsbeginsel "treus omnia corrumpit" in. Dit is des te meer zo nu sedert de wetten van 15.09.2006 zowel voor de vreemdeling van gemeen recht als voor de Unieburger en zijn familieleden wettelijke bepalingen ingevoegd zijn die tegenpartij het recht geven om een einde te stel/en aan het verblijf indien dit op een determinerende wijze bekomen werd door bedrog: indien precieze wettelijke bepalingen bestaan die niet meer van toepassing zijn.

Er werd genoteerd dat tegenpartij geen einde heeft gesteld aan het verblijf van eerste verzoeker in België op grond van bedrog. Bovendien hebben minderjarige kinderen van een polygame vreemdeling recht op verblijf daar een bepaling in artikel 10 van de Vreemdelingenwet die dit verbod, door het Grondwettelijk Hof werd vernietigd. A fortiori hebben kinderen van een vreemdeling die polygaam was doch niet meer op het ogenblik van de visumaanvraag, recht verblijf.

Uit het voorgaande volgt dat de motivering in verband met de vermeende valse verklaring afgelegd door eerste verzoeker in 1993, alsook het feit dat hij gedurende een aantal jaren polygaam was, niet ter zake doet. Deze motivering schendt de materiële motiveringsplicht en kan niet het recht op verblijf ontkennen aan de minderjarige kinderen, waardoor het eveneens artikel 10 schendt."

Dat verwerende partij trok daarop de beslissingen in en nam opnieuw een beslissing inzake B. die vernietigd werd.

Zij opende ook verder onderzoek en nodigde verzoeken uit een originele huwelijksakte neer te leggen, hetgeen hij deed.

Daarop volgde prompt de beslissing van 20/1012009 (bestreden beslissing) en op 21/1012009 de weigeringen visa aanvraag (zie hoger)

"Op 20/10/2009 werd een bijlage 13 opgesteld ten behoeve Heer M.M.F., geboren op (...): het recht op vestiging van de man wordt ingetrokken uit hoofde van fraude en hij verkrijgt het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien deze elementen is er geen sprake maar van recht op gezinshereniging daar de te vervoegen persoon in België zelf geen verblijfsrecht meer heeft.

Het visum wordt bijgevolg geweigerd.

Op grond van procedurevoorgaanden inzake de aanvragen visa gezinshereniging kan men zich dus niet ontdoen van de schijn dat dit de werkelijke doelstelling van de bestreden beslissing is en dat de overheid duidelijk schuldig is aan machtsafwendings.

Overeenkomstig artikel 18 EVRM is dit eveneens verboden en mag de overheid haar bevoegdheden niet afwenden van de in artikel 8 vermelde doelstellingen.

Dit middel is van openbare orde.

Bovendien mag men zich ook de vraag stellen of het geoorloofd was om het document dat men heeft gevraagd aan verzoeker tegen hem gebruikt en oh hierdoor niet het vertrouwensbeginsel werd geschonden; verzoeker meent van wel aangezien de verwerende partij zeer goed wist dat zij dit document niet zou aanwenden om de visa toe te staan maar om onderdaad integendeel te doen wat zij gedaan heeft, namelijk het verblijfsrecht van verzoeker intrekken en meteen ook de visa aanvragen weigeren."

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich van een onderzoek van dit middel heeft afgemaakt door te stellen dat de beslissingen (bedoeld in de punten 1.4 en 1.9.) vormen niet het voorwerp van onderhavig beroep. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 18 EVRM dat hij blijkens zijn betoog verbindt aan het recht op gezinshereniging zoals geregeld in artikel 8 EVRM.

Van machtsafwendings kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt voor het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153 469). Wie machtsafwendings aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd. De bestreden beslissing strekt er niet toe visa gezinshereniging te weigeren en hieraan kan derhalve geen machtsafwendings ontleend worden. Ten overvloede, door te wijzen op het procedureverloop aangaande de aanvragen tot het verkrijgen van visa gezinshereniging en op de arresten van de Raad die in dat verband gewezen werden, waarbij de Raad niet besluit tot machtsafwendings, brengt verzoeker geen ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aan waaruit kan

worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd.”.

14. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

15. De verzoeker herneemt letterlijk zijn vierde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel en voegt eraan toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich van een onderzoek van dat middel heeft afgemaakt door te stellen dat de in de punten 1.4. en 1.9. van het bestreden arrest genoemde beslissingen niet het voorwerp van het beroep uitmaken.

Door zijn kritiek op de aanvankelijk bestreden beslissing te herhalen, zonder deze kritiek op de motieven van het bestreden arrest zelf te betrekken, kan de verzoeker geen schending van de aangevoerde beginselen of bepaling aantonen. Die kritiek is immers niet tegen het bestreden arrest gericht. De verzoeker zet met de algemene opmerking dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kon volstaan met de vaststelling dat de in de punten 1.4. en 1.9. van het bestreden arrest genoemde beslissingen niet het voorwerp van het annulatieberoep vormden, niet uiteen waarom die vaststelling niet zou volstaan noch toont hij de onjuistheid ervan aan. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, alleszins ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen